



BULGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
BULGARE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
BÚLGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)

Lundi 14 mai 2007 (matin)

Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Направете коментар на **един** от следните откъси:

1. (а)

На майка ми дошло времето за раждане. А детето не идва на бял свят. Всички бабувачки, баялки, и врачовници на древния ни град Кула се трупали, ама нищо не могли да помогнат. Само обявили баща ми за грешен:

първата му жена умряла на рожба*, пък на тая й е писано да умре дори преди раждането.
 5 Уплашил се баща ми, че може завинаги да остана без жена и дете. А бил на деветнайсет години, душа и свят давал за дете. И излязъл на пътя. Там било широко, можел да се гледа очи в очи с Бога и със светиите. Паднал на колене в прахта. Дигнал ръце нагоре и занареждал:

– Защо ме, Боже, наказваш? Защо ми дете не даваш, защо ми жените прибираш?
 10 Я пушай детето на бял свят, не дръж доброто само за тебе!

Суровият наш Бог чул баща ми и се размекнал. Започнал изведнъж да трещи, смрачило се небето, ливнал едър дъжд, блеснали светкавици. Реве баща ми, реве небето. А откъм горния край на Кула ето че лети Марин Пощаджията. От границата идвал, поща пренасял. Каруцата се друса и подскача. Конете рипат на възбог, от ноздрите им огън излита, изпод
 15 копитата искри изхвърчат.

– Боже ле, Божице – провикнал се баща ми, – помощта пращаш, поличбата разбирам! Мина ли вече покрай черква, търговията зарязвам, свещи ще паля на тебе, Боже, и на светиите! Дай ми дете мъжко, да ти е славата слава!

И паднал баща ми пред огнените коне на Марин Пощаджията.
 20 – Олеле, байо Марине, карай жената за Видин! – бърбел баща ми. Хукнал байо Марин към дома. Разбутал на двора жени и баби, дете вече палели свещите. Сграбчил майка ми, метнал я в каруцата между пощенските чували. Натоварил и баща ми, целунал конете по ноздрите, па рипнал на капрата и шибнал с камшика.

– Хайде, Круме, и ти, Асене, летете и хвърчете, добро да сторим, добро!
 25 – крещи Марин и все шиба ли, шиба конете.

Летели Крум и Асен. Смрачило се вече. Докарали майка ми във Видин и право пред дома на известния доктор Бургуджиев. Чука, тропа на вратата баща ми, изхвъркнал докторът по бяла дълга риза, с очила и с нощна шапчица с пискюлче. Турил докторът ръка връз корема на майка ми и прошепнал:

30 – Цезар!..
 А баща ми пита:
 – Ще бъде ли, господин докторе?
 – Ще бъде! - отсякъл доктор Бургуджиев. – Карайте я в болницата. Да приготвят за операция. Удрям си инжекция за сърцето и идвам веднага!

Йордан Вълчев, *Родихме се змейове* (1969)

* “умряла на рожба” – майката и новороденото дете са умрели наскоро след раждането.

1. (b)

САНТИМЕНТАЛНО

Не можеха, не можеха да се повторят
очите ти от синева и ръж,
ни устните ти, сепнато отворени,
ни зимата, корава като къшей.*

5 Ни пролетта неидваща, неидваща,
ни погледът ти, смътно избледнял.
Аз нямаше защо да се обиждам,
валеше сняг като в пустинна зала.

10 И мартенски виелици вилняха
и точеха в прозореца ми нож.
Така отсъдено различни бяхме –
ти – ден, аз – неживяна нощ.

15 Не трябваше, не трябваше да се сбогувам,
да губя равновесие и срам,
да разбира, че ти си отпътувал,
а аз стоя вкопана като храм.

20 И никога да не се връщам тука,
да ме преследват синева и ръж.
И нощем кукувицата да кука
на дъжд.

Рада Александрова, *Сега разбирам* (1987)

* Къшей – парче сух хляб.